

Verebélyi Jácint Szienai Szent Katalin élete

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Verebélyi Jácint O. P.
Szienai Szent Katalin élete

Nihil obstat, quominus opusculum „Szienai Szent Katalin” per
P. Hyacinthum Verebélyi O. P. factum typis edatur.

Budapestini, die 24 febr. 1947.

Fr. Dominicus M. Ratnik O. P. S. Th. Lect.
censor

Fr. Thomas M. Mehrle O. P. S. Th. Lect.
censor

105/1947. Imprimi potest.

Budapestini, die 18. Martii 1947.

Fr. Ludovicus Implom O. P. S. Th. Lect.
prior provincialis

Imprimatur. No. 1958/1947

Vacii, die 2-a Aprilis 1947

† Josephus Episcopus

Amennyiben könyvecskénkben rendkívüli
és csodás dolgokról szólunk, mindenben
alávetjük magunkat az Egyház döntésének.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyvet a Szent Domonkos-Harmadrend jelentette meg a Szent Domonkos Virágoskertje nevű sorozat 9. számaként 1947-ben, Budapesten.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó	4
Szienai Szent Katalin imádsága a Szentháromsághoz	5
Szienai Szent Katalin 1347–1380	6
1. Származása. Az első mennyei kegy	6
2. A kegyelmi élet bontakozása	6
3. Katalin Szent Domonkos Harmadrendjét választja.....	7
4. Katalin Szent Domonkos Harmadrendjébe lép	8
5. A tökéletesség útján.....	8
6. Kísértések özönében.....	10
7. Apostoli küldetés.....	10
8. Szent Katalin és a pápaság	12
9. Katalin a bűnösökért és a szenvedő lelkekért	14
10. Katalin megkapja Krisztus sebhelyeit	14
11. A nyugati egyházszakadás	15
12. Katalin Rómában.....	15
13. Katalin végső lelki tökéletessége	16
14. Katalin halála, megdicsőülése.....	16
15. Szent Katalin erényei.....	17
Szent Katalin nyomában.....	20

Előszó

Szienai Szent Katalin e szerény terjedelmű, de nagy szeretettel összeállított életrajza születésének 600. évfordulója alkalmával jelenik meg.

Szent Katalin erőteljes és mégis vonzó egyénisége csodálatos hatással van mindenkire, aki őt megismeri. A Szienai Szűz tökéletes példakép a mély lelkiéletre törekvők, az örök Isten dicsőségét és a halhatatlan lelkek üdvét szomjúhozó apostolok és az Egyház felmagasztaltatásáért küzdő keresztény hívek számára egyaránt. Áldozatkész tevékenységében kibontakozó szemlélődő élete és természetfölötti tudással telített írásai évszázadokon át számtalan lelket indítottak követésére.

Ez a rövid életrajz remélhetőleg hazánkban is növelni fogja Szienai Szent Katalin tisztelőinek a számát és buzgó lelkeket fog vonzani a szienai nagy **mantellata** szellemében fáradozó világi apostolok táborába.

Budapesten, 1947. március 18-án

Dr. P. Implom Lajos OP
tartományfőnök

Szienai Szent Katalin imádsága a Szentháromsághoz

Ó **Szentlélek**, szállj szívembe! Hatalmaddal vonzz Magadhoz, ó igaz Isten! Add meg nekem a szeretetet, s vele a szent félelmet!

Ó **Krisztus**, őrizz meg minden rossz gondolattól; melegíts fel, tüzesíts át gyengéd szeretetteddel, és minden szenvedés könnyű lesz nekem!

Ó **Szent Atya**, szeretett Uram, segíts engem minden cselekedetemben!

Ó Krisztus Szeretet! Ó Krisztus Szeretet!

Szienai Szent Katalin 1347–1380

Krisztus Anyaszentegyháza a XIV. században nehéz helyzetben volt. Látható feje, a pápa, a római zavargások miatt és a francia királyok politikai érdeke következtében, 1307-től 1377-ig nem az örök városban, Rómában, hanem a dél-franciaországi Avignonban tartózkodott.

Az Egyháznak ebben a nehéz idejében, mint a béke angyala jelent meg Szienai Szent Katalin. Amit fejedelmek és diplomaták nem tudtak elérni, azt elérte ő, a gyenge nő, a kelmefestő leánya, Szent Domonkos Harmadrendjének igénytelen nővére: a pápaság székhelye újra Róma lett.

Szienai Szent Katalin élettörténetét a Szentírás eme szavaival jellemezhetjük: „azt, ami a világ szerint gyönge, választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket.”

1. Származása. Az első mennyei kegy

Az Úr Jézusnak kiválasztott jegyese, az Anyaszentegyháznak nagy apostola, Szent Domonkos Harmadrendjének ékessége, Szent Katalin olasz származású. A toszkánai Szienában született, 1347. március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén. Apja, Benincasa Jakab, gyapjúfestő volt: szelíd, megfontolt és békességet kedvelő férfi. Anyja, Lapa asszony, már földiesebb gondolkozású, de annál termékenyebb. Miként a jó fa, szinte évről-évre hozta gyümölcsét: utolsó gyermeke, Katalin, a 23. volt.

A szülők természete szerencsés összhangban találkozott utolsó gyermekükben. Katalin azt a tetterőt, amely később oly nagy áldást hozott az Egyházra, anyjától kapta; mély vallásosságát és kimeríthetetlen kedvességét pedig atyjától örökölte.

Már kora gyermekkorában megmutatkoznak nála a lelki nagyra hivatottság jelei. Még csak alig öt éves volt, és az angyali üdvözlöt már is szüntelenül imádkozta. Amikor a lépcsőn járt, felmenet is, lemenet is, minden lépcsőfokon elmondotta az Üdvözlégymáriát.

Az első rendkívüli mennyei kegyben hatodik életévében részesül. Az 1352. év egyik napján István nevű bátyjával nővérüknél voltak látogatóban. Estére jár az idő, amikor útban találjuk őket hazafelé. De egyszerre különös dolog történik Katalinnal. A domonkos Atyák temploma fölött az Úr Jézust pillantja meg, főpapi díszben, fején koronával. Szent Péter, Szent Pál és Szent János apostolok veszik őt körül. A leányka földbegyökerezett lábbal elragadtatva szemléli a rendkívüli jelenséget. István tovább megy, de mikor észreveszi, hogy húga nem követi, hívni kezdi. De Katalin nem hallgat a hívásra. A fiú erre csodálkozva kérde: „Mit csinálsz itt? Miért állsz így?” Katalint a kemény szó felriasztja elragadtatásából. Olyan, mintha mély álomból térne magához. „Ha láttad volna, amit én láttam, nem zavartál volna meg!” – válaszol bátyjának szemrehányólag. Aztán újra a jelenés felé fordul, hogy tovább gyönyörködjék benne. De a jelenés eltűnt. A leányka keserves sírásra fakad, mert azt hiszi, saját hibájából veszítette el a mennyei kegyet...

Ez a látomás mély nyomot hagyott Katalin lelkében: ettől a naptól kezdve a legkisebb bűnt is elkerülte, és imádságos életét még jobban elmélyítette.

2. A kegyelmi élet bontakozása

Isten elárasztotta őt kegyelmével. A gyerekes játékok nem tudták lekötni. Inkább remetésdit szeretett játszani: amikor tehetett, visszahúzódott, és a rejtekben imádkozott, böjtölt. Mindjobban áthatotta az a vágy, hogy egyedül Istennek tessék. Ezért már hétéves korában eljegyezte magát Jézussal: a Szűzanya képe előtt szüzességi fogadalmat tett. De Isten más

vágyat is gyűjtött szívében: égő vágyat emberi lelkekre. Mintha csak jelezni akarta volna ezzel, hogy apostoli rendbe akarja meghívni.

Ezt az apostoli lelkületet édesanyjával kapcsolatban mutatta ki először. Anyja a plébániára küldötte, hogy szentmisét jegyeztessen elő. Katalin dolga végeztével nem megy egyenest haza, hanem szentmisét hallgat. Otthon az anyja átkokkal fogadta. A kis leány szó nélkül végighallgatja anyja heves szemrehányását, de miután lecsillapodott, félrehívja: „Édesanyám, – mondja neki, – ha engedetlen voltam, végy vesszőt, verj meg, ha úgy akarod, – de kérek, miattam ne átkozódj, mert ez nem illik anyai méltóságodhoz; az én szívemnek pedig fájdalmat okoz.” – Lapa asszony elújságolta a dolgot férjének, és a jó ember szerfölött megörült, hogy gyermekének ilyen vallásos lelkülete van...

Sajnos, Katalin nem sokáig élvezhette az ártatlan gyermekkor gondtalan napjait. Még csak tizenkét éves, de szülei máris férjhez adásáról szövögetik terveiket. Intették is, hogy gondosabban öltözzék, csinosítsa magát, de főképpen, hogy szép haját gondozza. Ne húzódjék annyira vissza a világtól, járjon társaságba, és igyekezzék tetszeni az embereknek.

Nővérének unszolására kezdetben némileg engedett is. Elment egy-egy vidámabb összejövetelre, és külsejével is többet törődött. De csakhamar ráébredt arra, hogy gyöngye volt a kísértéssel szemben, és keservesen megsiratta engedelkenységét. Újra visszavonult. Folytatta bűnbánó és imádságos életét. Keveset evett, és a lehető legkevesebbet aludt. Szüleinek ez sehogy sem tetszett. Ezért elvették szobáját, nehéz és a legközönségesebb házimunkákra fogták be. Zaklatták. De Katalin mindenben engedelmeskedett, és türelmesen, zokszó nélkül dolgozott. Hogy szép haja se legyen a zaklatások előmozdítója, levágta.

A családi perpatvarok ez időszakában Katalin „lelkében titkos cellát épített, ahonnan senki sem űzhette ki Őt. Elhatározta, hogy azt sohasem hagyja el, bármivel is foglalkozzék külsőleg.” Ebben a lelki magába szállásban olyan mély békét talált, hogy később tanítványait is szüntelenül biztatta, hogy „lépjenek az önismeret cellájába.”

3. Katalin Szent Domonkos Harmadrendjét választja

Az üldözésnek mégis vége szakadt. Atyja egy napon, anélkül hogy Katalin észrevette volna, rajtakapta Őt, amint testvérének, Istvánnak, szobájában éppen térden állva imádkozott. Mikor az apa a szobába lép, leánya feje fölött hófehér galambot pillant meg, amely az ő beléptére rögtön eltűnik. Az édesapa sietve húzódik vissza, és elgondolkozik a látottakon... Fehér galamb az ő leánya feje fölött... Lehetséges ez?... Nem a Szentlélek volt-e a galamb?... Csak nincs valami különleges terve Istennek az ő leányával? ...

Igen, Isten mutatta meg szándékát.

Nem sokára ez esemény után Katalinnak álmában látomása volt. Több rendalapító jelenik meg, és szerzetük ruháját ajánlották fel neki. Köztük van Szent Domonkos is, és rendjének fehér-fekete ruháját nyújtja Katalin felé. Ő Szent Domonkos lábaihoz veti magát, aki meg is ígéri, hogy gyermekei közé fogadja. Katalin az örömtől és boldogságtól meghatva ébred fel. Másnap reggel maga köré gyűjti családját. Határozott hangon így szól hozzájuk: „Könnyebb a követ megolvasztani, mint engem szándékomtól eltántorítani. Azt tanácsolom nektek, hagyjatok abba minden alkudozást az én férjhez adásommal kapcsolatban. Ebben a dologban nem teljesíthetem akaratotokat, mert „inkább kell engedelmeskednünk Istennek, mint az embereknek”. Ha meg akartok tartani szolgálónak, szívesen maradok,... ha pedig el akartok hazulról űzni, tudjátok meg, hogy azért sohasem fogok lemondani szándékomról. Nekem olyan gazdag és hatalmas vőlegényem van, aki sohasem fogja megengedni, hogy szükségem szenvedjek. És mindenről gondoskodni fog, amire csak szükségem lehet.” – Majd tudtukra adta, hogy már hatéves korában az Úr Jézussal kötött eljegyzést, amikor szüzességet fogadott.

Szavaira mindnyájan sírtak, – de Katalin győzött. Többé semmi akadály sem volt, hogy fogadalmát teljesítse. Az édesapa pedig megtiltotta, hogy „forrón szeretett leányát” ájtatossági gyakorlataiban bárki is zaklassa.

4. Katalin Szent Domonkos Harmadrendjébe lép

Katalin nem felejtette el szent Domonkos ígését. Mikor apja közbelépésére a zaklatások alábbhagytak, megkérte édesanyját, hogy menjen el a domonkos Harmadrend vezetőségéhez, és kérje felvételét.

A nővérek kezdetben elleneztek Katalin szándékát, és azon ürüggyel, hogy nagyon fiatal és túlságosan szép, megtagadták a felvételt. – De Isten, aki Katalint magának jegyezte el, közbelépett. Bárányhimlőt küldött reá, aminek következtében vonásai eldurvultak.

Most már nem lehetett kifogás, és Katalin végre elérte szíve vágáját: 1363-ban, tizenhat éves korában beöltözött Szent Domonkosnak annyira szeretett Harmadrendjébe. Mily örömmel hordozta a Harmadrend fehér ruháját, fátjolát. Legjobban mégis a fekete palástot szerette, az alázatosság jelképét.

Akármilyen kedves volt is azonban számára a palást, szeretetből mégis megvált tőle. Egyik napon a templomajtóban kéregető koldusnak nem tudott mit adni. A koldus ekkor palástját kérte. Katalin odaadta kedvelt ruhadarabját, mert inkább „megfosztotta magát köpenyétől, mintsem a felebaráti szeretet ellen vétsen.”

5. A tökéletesség útján

Szent Domonkos Harmadrendjébe lépve, Katalin halogatás nélkül rálépett a tökéletesség útjára. Igazi dominikánus szellemben akart élni.

A dominikánusok az ún. vegyes célú szerzetek közé tartoznak. Főcéljuk a szemlélődés: az isteni titkokban elmélyedni, a hittitkokat lélekben átélni, és így az önmegszentelődésre jutni. – De a dominikánus nem zárkozhat magába. A szemlélt és átélt hitigazságokat, mint hit hirdető, az apostoli élet különféle eszközeivel tovább adja.

Szent Domonkos Harmadrendjének is ez a célja. Először az önmegszentelődés, majd az ebből fakadó apostoliság.

Katalin is harmadrendbe lépésének napjától kezdve ezt a szellemet iparkodott magában megvalósítani.

Teljes önátadással lépett az önmegszentelődés nehéz útjára. Nemcsak eltökélte, hogy Istent még jobban szereti, önmagának és a világnak pedig még jobban meghal, hanem fogadalommal is kötelezte magát, jóllehet a harmadrend szabályai ezt nem követelik.

A lelkiélet útján biztosan akart járni. Ezért mindenben lelkiatyja tanácsát követte. – De maga az Úristen is segítségére sietett: az életszentség útját belső sugallatokkal és látható jelenésekkel mutatta meg neki. A jelenések egész gyakoriak lettek életében. Mint Katalin maga is mondotta lelkiatyjának: „amikor az Úr Jézus látható módon megjelent nekem, úgy beszélgetett velem, mint ahogy jelenleg te is beszélsz velem.”

Kezdetben kételkedett e rendkívüli jelenések isteni eredetében. Az Úr Jézus ekkor megmagyarázta neki, hogy azok a jelenések, amelyek az égből származnak, kezdetben félelmet keltenek, de a félelmet hamarosan mélységes lelki béke váltja fel. Ezzel szemben az ördög látogatásai először örömmel járnak, de a lélek örömét csakhamar belső nyugtalanság zavarja meg. A mennyei látogatások a lelket alázatosabbá teszik; míg az ördögtől származók a kevélységet növelik.

Egyesülése az Úr Jézussal már ettől az időtől kezdve szinte állandó volt. Úgy tűnt fel, mintha mindig együtt társalognának: Katalin figyelte, hallgatta az Urat, és szívét egészen

Krisztus foglalta le. Ezt a bensőséges társalgást még azok a zajos események sem zavarták meg, amelyek Katalint később a világba szólították.

Önmegtagadás, ima és elragadtatás: így jellemezhetjük Katalin 17–20. életévét.

Elragadtatásában kapta az Úr Jézustól azt a csodálatos leckét is, amely egész lelkiéletének és tanításának az alapja. „Tudod-e leányom, hogy ki vagy te, és ki vagyok én?” – kérdezte tőle az Úr Jézus. „Te vagy az, aki nincsen, és én vagyok, aki van.”

Gyakran beszélt lelkiatyjával az Istennel egyesült lélek állapotáról. Ezekből a beszélgetésekből megtanulta, hogy az igazi istenszeretet önmagunk megvetését követeli, és hogy az Istenben való teljes átalakulásra csak úgy jutunk el, ha a bűnnek a gyökerét is kiirtjuk: **az önszeretetet.**

Egészen átadta tehát magát Isten akaratának. Lelki előmenetele abban bontakozott ki, hogy Isten akarata lett úr az övé felett. „Azt akarom, Uram, hogy a Tied legyen minden, és semmi sem ellenségedé,” – mondotta. Három évet szentelt annak, hogy az önzést szívéből teljesen kiölje, és a világtól egészen elszakadjon.

Ez alatt a három év alatt úgy élt odahaza, mint valami pusztában: hozzátartozóival és lelkiatyjával is csak a legszükségesebből beszélt.

Imaéletét még jobban elmélyítette. Állandóan imádkozott. Imáját csak akkor szakította félbe, amikor a Domonkos-rendi Atyák éjjeli zsolozsmára mentek. Ilyenkor így szólott isteni Mesteréhez: eddig testvéreim pihentek és helyükben én virrasztottam lábadnál; most, amíg ők, dicsőítenek Téged, engedd, hogy én találjak némi nyugalmat.

Az imának mindkét fajtájában igen járatos volt: **az elmélkedőben** éppúgy, mint a **szóbeliben.**

Elméledéseinek tárgyát maga az isteni Mester határozta meg. Ez: Jézus személye, a Megváltás és a Szenvedés titka. Ebben pihent meg, ebből merített erőt a gonosz lélek cselvetései közepette. Máskor a mennyei dolgokat szemlélte lelke, és nem egyszer hallotta az égi seregek énekét. Bizonyos alkalmakkor pedig úgy érezte, hogy lelke titokzatos módon elmerül Jézus szentséges vérében. Ilyenkor véres könnyeket hullatott.

Szóbeli imáját főképpen **röpimák** és a **zsolozsma** alkotta.

Röpimáiban gyakran kérte az erények, főképpen a szeretet tökéletességét.

A **zsolozsma** végzésére maga az Úr Jézus tanította, Aki, hogy Katalin ezt a szép imát végezhesse, csodálatos módon megtanította őt olvasni. A zsolozsmában főképpen a kezdő verset szerette: „Isten, figyelmezz segítségemre; – Uram, siess segítségemre.” Ezt a zoltárverset röpima formájában is sokszor ismételte.

Másik kedvelt verse ez volt: „Világosítsd meg szememet, hogy el ne aludjam a halálban, és ne mondhassa ellenségem: Győzedelmeskedtem fölöttem.” Ezt a verset a zoltárból kimásolta, és ágya fölött mindig szem előtt tartotta.

Zsolozsmázás közben gyakran megjelent neki az Úr Jézus, és ilyenkor együtt imádkoztak. Miként a szerzetesek a karban, felváltva mondták a zoltárverseket. A zoltár végén, a szokásos „Dicsőségében Katalin **nem** azt mondotta: „Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek,” ... hanem tisztelettel az Úr Jézus felé fordult, és mélyen meghajolva, így imádkozott: „Dicsőség az Atyának és **Neked** és a Szentlélek Istennek”...

Zsolozsmázáskor nemcsak arra törekedett, hogy a szavakat ejtse ki érthetően és nagy tisztelettel, hanem belehatolt a szent szöveg értelmébe is.

Egyik napon, amikor együtt imádkoztak, az Úr Jézus azt mondotta neki, hogy a hit tökéletességét kérje. Azt is megígérte neki, hogy „eljegyzi magának a hitben.” Ez a misztikus házasság az Úr 1367. évének húshagyó keddjén történt. Katalin ekkor húsz éves volt.

6. Kísértések özönében

A lelkiélet útjai göröngyösek. A tökéletességben nem ívelünk egyenesen felfelé. Isten különféle okokból megengedi, hogy lelki előrehaladásunkban akadályokra bukkanjunk. A lelkiélet akadályait Isten az erényekben akar bennünket megszilárdítani. Érdemszerzésre is alkalmat ad általuk, és főképpen szeretetét mutatja meg. Ezért engedi, hogy kísértések érjenek bennünket. De velünk van, és nem engedi, hogy erőnkön felül szenvedjünk kísértést.

Főképpen a szentek életében találkozunk rendkívül erős kísértésekkel. Szentünket megkülönböztetően heves kísértésekkel látogatta meg Isten; éppen azért mert igen szerette.

Csak egy tanulságos esetet hozunk. – Katalint ezúttal cellájában éri a támadás. A templomból tért haza, mégsem áttalnak rárohanni a pokol csatlósai. „Szerencsétlen”, fenyegetődznek, „meddig éled még ezt az életet? – Egész életed végéig gyötrünk, ha nem teszed magadévá gondolatunkat.” Katalin leborult, megkettőzte imáját. Amikor a kísértés elmúlt, megjelent neki az isteni üdvözítő mennyei fényességben, és gyengéden vigasztalta. „Uram, hol voltál e vihar idején?” kérdezte Katalin. „Szíved mélyén”, mondotta Jézus. „Bocsánatot kérek isteni Fenségedtől,” válaszolt Katalin, „de hogyan higgyem el, hogy a szívemben voltál, amikor olyan tisztátalan gondolatokkal volt az tele?” Jézus erre így szólt: „ezek a gondolatok örömet szereztek-e neked, vagy szomorúságot?” – „A legnagyobb szomorúságot és a legirtózatosabb undort,” mondotta Katalin. És az Úr Jézus: „Ki lopta szívedbe azt a szomorúságot és azt az undort, ha nem én, aki szíved mélyén rejtőztem?” A jelenés erre eltűnt, de Szentünk szívében a legnagyobb boldogságot hagyta.

Katalin kísértéseiben ezt szokta volt mondani: „A mi Urunkban bízom, s nem saját magamban.” Ez jó módszer volt: a kísértő mindig eltávozott.

Erre tanította később lelkigyermekét is. „Amikor az ördög kísért bennünket, – mondotta, – ne vitatkozzunk a hazugság atyjával, mert ő éppen ezt várja, hogy ravaszságával, hízelkedésével bennünket legyőzzön.”

7. Apostoli küldetés

Nem bírja azonban a dominikánus szellemet teljes egészében az, aki megmarad a pusztá szemlélődésnél. Az igazi dominikánus azt a lelkigazdagságot, amelyet a szemlélődés útján szerzett, apostoli buzgósággal embertársaival is közli.

A Harmadrend tagjainak is így kell tenniük. Katalin, amint már említettük, Szent Domonkosnak mindenben hű leánya akart lenni. Ezért, amikor az önmegszentelődés útján már jól előre haladt, isteni Jegyese, az Úr Jézus figyelmeztette, hogy jobban adja magát a felebaráti szeretet gyakorlására. A törvény ugyanis két parancsolatot foglal magába: Isten és a felebarát szeretetét. „Azt akarom, hogy teljesítsd e két parancsolatot,” mondotta neki Jézus, „hogy e két lábbon tedd meg az utat, és e két szárnyon szállj az ég felé.” Katalin, a világ zajától és zaklatásától félve, kezdetben vonakodott, és azzal érvelt, hogy ő már „kivetkőzött minden földi dologból.” Az Úr Jézus erre figyelmeztette, hogy már zsenge korától a lelkek üdvéért buzgolkodott, és hogy apostoli rendhez tartozik. Katalin erre tudatlanságára hivatkozva szabadkozik. Az Úr Jézus ekkor kiiktatta, hogy természetfeletti bölcsességgel áldja meg, és vele, a tanulatlan nővel, szegyeníti meg korának bölcsseit és tudósait.

Szentünk most már a szemlélődéshez az apostoli életet is mind nagyobb mértékben csatolta. Ez az apostolkodás **eleinte az atyai házban** mutatkozott; **majd** elárasztotta **Szienát** és környékét; végül, áttörve Olaszország határait, **az egész Egyházra** a legnagyobb áldást hozta.

Katalin apostoli élete **odahaza** kezdődött. Az angyali szűz most már nemcsak Mária szerepét töltötte be, hanem Mártáét is. Egész nap dolgozott. Este pedig, mikor már mindenki lefeküdt, ő körüljárt a házban, összegyűjtötte a szennyes fehérneműt, és az éj leple alatt azt mosta. Ha a szolgáló megbetegedett, Katalin gondoskodott mindenről: tésztát dagasztott és kenyeret sütött, mégpedig oly leleményességgel, hogy akik körülötte voltak, arra gondoltak, hogy a Szentszűz jöhetett segítségére.

Ugyanakkor mindenkit nagy szeretettel vett körül. Vallásossága miatt különösen kedvelte sógornőjét, akit egyébként nemcsak a rokoni szálak fűztek hozzá, hanem a Harmadrendben nővére is volt.

*

Katalin, hogy az Úr Jézus óhajának eleget tegyen, hamarosan átlépte az atyai ház küszöbét. Elhagyta a magányt, hogy **kint a városban** is gyakorolja a szeretet parancsát.

Irgalmas szeretete elsősorban a szegényeket és a betegeket kereste fel. A szegények közül azokhoz közeledett először, akik a kéregetést szégyelltek. Hallotta például, hogy egy szegény özvegyasszony sokat nélkülöz gyermekeivel együtt. Katalin nem késlekedett, és bőségesen megrakott tarisznyával odalopódzott a szegény asszony házához, hogy titokban letehesse ajándékát. – Más alkalommal keresztjét, majd pedig palástját adta a kéregető koldusnak. Irgalmas cselekedetéért nála is megismétlődött Szent Márton csodája: másnap az Úr Jézus megjelent neki a palástban, melyet Katalin a koldusnak adott. Csakhogy most tele volt drágakövekkel.

Van az irgalmasságnak az alamizsnánál szebb és értékesebb cselekedete is: a betegek gondozása. – Az Úr Jézus ezen a téren is lehetővé tette Katalinnak, hogy szolgálatát hősies fokban ajánlja fel. Az egyik bélpoklostól a betegséget is elkapta. De azért ő csak tovább gondozta a beteget. A fertőzés pedig csak a beteg halála után tűnt el Szentünk kezéről.

A privát beteglátogatás és ápolás mellett rendszeresen felkereste a város menhelyét is, és – miként a mi Árpádházi Szent Erzsébetünk, – a legáldozatosabb munkát vállalta. A legcsúnyább betegségben szenvedőket ápolta a legnagyobb gonddal.

Katalin lelkét ebben az időben különös módon átjárta Isten kegyelme. Miután elnyerte a hit tökéletességét, most már **a szeretet tökéletességét kérte Istentől**. Isten ekkor megértette vele, hogy ha a szeretet tökéletességére akarunk jutni, akaratunkat mindenben teljesen alá kell vetni az Ő isteni akaratának.

A szeretet kegyelmének döntő állomása 1370. július 17. és 18.

Július 17-én Katalin szent türelmetlenséggel várta a szentáldozás pillanatát. De magát arra méltatlannak találta. Azt kérte tehát az Úr Jézustól, hogy tisztítsa meg bűneitől. Ekkor az volt az érzése, hogy tüzes véreső hull reá, ami őt lelke legmélyéig megtisztítja. A szentáldozáskor pedig Isten annyira magába vonzotta, hogy Istenen kívül minden terhére volt. Áldozás után arra kérte Istent, hogy itt a földön fossza meg minden vigasztól és örömtől, hogy egyedül csak Őbenne találja örömét és boldogságát. Azt is kérte, hogy vegye el akaratát, és ajándékozza neki az övét. Az Úr Jézus magáévá tette Katalin kérését, és így szólt hozzá: „Kedves leányom, íme, neked adom az én akaratomat. Ez annyira megerősít téged, hogy akármi is történjék, többé semmi sem zavar meg.”

Akik mellette éltek, csodálkozva tapasztalták, hogy ettől kezdve semmiféle esemény, ellenmondás vagy szenvedés sem zavarta meg lelke nyugalmát.

Másnap, július 18-án, Katalin többször ismételte a zsoltár szavait: „Tiszta szívet teremts belém, Istenem, és újítsd meg az igaz lelket bensőmben...” És hevesen könyörgött az Úr Jézushoz, hogy vegye el szívet és cserében tegye őt saját Szívének részesévé. Ekkor megjelent neki az isteni üdvözítő, kivette a szívet, és magával vitte. – ... Néhány nap múlva újra megjelent neki Jézus. Piros, ragyogó szívet tartva kezében, így szólt: „... a minap elvittem

szívedet,... helyette ma neked adom az enyémet...” – És a vérpiros szívet a Szűz oldalába helyezte.

Isten Katalint már kiskorától fogva kitüntette mennyei jelenésekkel. Mégis azt mondhatjuk, hogy legtöbbször életének ebben a szakában kapta ezt a kegyet. Láta Szent Domonkost, akiről azt állította, hogy nagyon hasonlít az Úr Jézushoz. Láta a Szűzanyát, Aquinói Szent Tamást, Szent Katalin vértanút és több más szentet.

De Katalin tovább ment a szeretet útján. Tudta, hogy a megpróbáltatás a szeretet jele. Kérte tehát Jézust, tegye szenvedéseinek részesévé. Jézus meghallgatta jegyese kérését és Katalinnak egész élete végéig igen nagy testi fájdalmakat kellett elviselnie. E fájdalmakhoz Isten még a lelki gyötrelmeket és megpróbáltatásokat is hozzá csatolta. Átélt Krisztus megváltói szenvedését, és evvel oly bűnösök megtérését érdemelte ki, akiknek megtéréséhez semmi remény nem volt.

Ezekben az időkben újabb alkalom kínálkozott Katalin számára az irgalmasság gyakorlására. 1374-ben Szienában pestis ütött ki. Mint a Megváltónak hűségese jegyese, ő is felajánlotta szolgálatát... Végigjárta a kórházakat és a legfertőzöttebb városnegyedeket. Nagy szeretettel gondozta a betegeket, a haldoklókat pedig előkészítette az utolsó útra. A halottakat nem egy esetben saját maga temette el.

Hasonlóképpen cselekedett a pestist követő nehéz időkben. Az éhezők mentőangyala lett. Ebben a munkában, mint ahogy Katalin ezt lelkiatyjának, B. Rajmundnak elmondotta, Isten az angyalokat és a szenteket is segítségére küldötte. Oly gyorsan és olyan mennyiségben készítette az ételt, hogy mindenki csodára gondolt.

A szegények és betegek gondozása nem merítette ki teljesen Katalin apostoli lelkületét. A gyűlölködések és viszálykodások kiirtásával is gyakorolta az irgalmasságot. Olyan haragosokat és vetélkedőket békített ki, akikre senki más nem tudott hatással lenni.

Mindehhez a munkához az erőt az Oltáriszentségből merítette, ami után, ezekben az időkben, Isten rendkívül erős vágyat támasztott lelkében. Gyóntatója engedelmével csaknem mindennap járult az Úr asztalához. Tápláléka jóformán csak az Eucharisztia volt. A közönséges ételtől szenvedett.

Katalin életével kapcsolatban még egy dolgot kell itt megemlítenünk. A három utolsó évben, ún. lelkigyermek csatlakoztak hozzá, hogy ő vezesse őket a tökéletesebb keresztény életre. Ezek a lelkigyermek Katalint egyszerűen anyjuknak, vagy mamájuknak nevezték, és kezdetben főképp a Harmadrendből kerültek ki. Csakhamar azonban szerzeteseket, fiatalabb és idősebb világi nőket és férfiakat is találunk közöttük.

8. Szent Katalin és a pápaság

A dominikánus szellemhez szorosan hozzátartozik az Egyháznak és az Egyház látható fejének szeretete. A domonkosok, ha nem is tesznek külön engedelmességi fogadalmat a pápának, a pápasághoz mindig gyermeki hűséggel ragaszkodtak, s annak mindenkor bátor védői voltak. Ezt a pápák mindig elismerték. De hogyan is lehetnének igazi domonkosok, a hit bátor harcosai, ha a hit kincsének hivatalos őrét és tanítóját, a pápát nem szolgálnák.

Katalin ezen a téren is igazán dominikánus lelkületű volt. Számára a pápa „il dolce Christo nostro in terra”, vagyis a „földi édes Krisztus” volt. Krisztus és az Egyház, Krisztus és a pápa a legszorosabb egységet jelentette neki.

Életének utolsó éveiben, 1373-tól, vagyis az első politikai levele óta „ez a törekvés volt uralkodó szenvedélye és szenvedéseinek legfőbb oka,” mondotta.

Eddig övéi és honfitársai között apostoloskodott. Ezentúl a Krisztus Egyházáért vívott küzdelem köti le. A pokol kapui erősen ostromolták Szent Péter szikláját. Franciaország és Anglia között háború dúl; Itália belső villongások színhelye; Firenze a pápa ellen szövetkezik. És a török Európa kapujában áll. Katalin szíve mélyéig megrendültén figyel az eseményeket.

És felhangzik aggódó szava: békességre inti a keresztény népeket. Kardinálisokkal, püspökökkel, államfőkkel levelez. Levelét mindenütt tisztelettel fogadják.

De a pápát is figyelmezteti kötelességére: szervezzen keresztes hadjáratot; térjen vissza Rómába; és indítsa el az annyira kívánatos megújítást.

*

Elsősorban hazája felé fordul gondoskodása. Népeinek nem elég a külső viszály. Tele van belső pártoskodással, vetélkedéssel. Ezt akarja szeretettel és békéltetéssel kiküszöbölni. A vezetőket figyelmezteti, hogy hatalmuk Istentől van, az állam célja szent, és a hatalmat igazságosan kell gyakorolni. „Gyermekeim, üdvötök miatt azt kívánom, hogy a gyűlölet tűnjék el szívetekből. Ne legyetek olyan esztelenek, mint az, aki mást üldözve magát öli meg. Az első halott az, aki gyűlöletében meg akarja ölni ellenségét, mert magát üti arcul a gyűlölet öklével és meghal a kegyelemnek.”

Kereszteshadjárat indításának eszméjét veti fel: a közös szent ügy összebékítene Olaszország civakodó népét. Ez a gondolat XI. Gergely pápát már eddig is erősen foglalkoztatta. Így történt, hogy 1373-ban fel is szólította a hadjáratra az európai fejedelmeket. A kereszteshadjárat meghirdetésével a domonkosok és a ferencesek tartományfőnökét és Katalin gyóntatóját, Capuai Boldog Rajmundot bízta meg. Ez is mutatja, hogy mennyire Katalin hatása alatt állott a pápa. Szentünk leveleiben maga is buzdítja a hadjáratra mindazokat a fejedelmeket, akikről gondolta, hogy az ügynek előmozdítói lehetnek ...

A gyapjúfestő leányának figyelmét **még jobban leköti a pápai udvar helyzete. Nem tudott belenyugodni abba, hogy a pápa nem Szent Péter városában, Rómában székel. Ezért 1375 végén ír XI. Gergelynek, és felszólítja, hogy térjen vissza Rómába.** A pápa a levelet 1376 elején kapta meg; és január 6-án már értesítette is az udvart az átköltözésről.

Gergely pápa azonban ingadozó, határozatlan természete miatt késedelmeskedett. Katalin erre újabb levelet ír neki, majd pedig személyesen megy el Avignonba. Megérkezvén 1376. június 20-án a pápa és a bíboros-testület előtt beszél. Olyan hévvel és meggyőző erővel szól, hogy a kardinálisok így kiáltanak fel: „Soha ember még így nem beszélt! De nem is ez a nő beszél, hanem a Szentlélek beszél benne.”

Katalin feltárja a hibákat: a fényűzést, lanyhaságot... Mikor a pápa megkérdezte tőle, hogy honnét ismeri ennyire a helyzetet, így szólt: „A mindenható Isten dicsőségére mondom, hogy szülővárosomban jobban éreztem azoknak a bűnöknek a fertőjét, amelyeket Avignonban elkövetnek, mint azok, akik elkövették és mindennap elkövetik.”

Azután áttér jövetele főcéljára. Felszólítja a pápát, hogy fejezze be, amit megkezdett: haladéktalanul térjen vissza a pápák örök városába, Rómába.

XI. Gergelynek még mindig kétségei vannak. Katalin azonban figyelmezteti, hogy nincs helye a tétovázásnak, hiszen fogadalommal kötelezte magát a visszatérésre. Gergely pápát mélyen érintettek Katalin szavai, mert ő soha emberrel nem beszélt erről a fogadalmáról.

Végre is 1376. szeptember 13-án útra kelt a Pápa. Marseille-ből hajón ment Genovába. A tengeren kiállott vihar után itt római zavargások híre jutott el hozzá: reménytelenség és lehangoltság vett rajta erőt. Éppen a legjobbkor érkezett Katalin, aki szárazföldön tette meg az utat. Az ő biztatásának köszönhető, hogy a pápa nem fordult vissza, hanem folytatta útját.

1377. január 17. az egyháztörténet jelentős napja: a pápa ekkor tért vissza Rómába.

Ezzel véget ért az avignoni fogság, amely annyi bajnak volt a forrása.

Szent Katalin – a nap hőse – nem volt jelen a bevonulásnál: ő nem földi dicsőségre vágyott.

9. Katalin a bűnösökért és a szenvedő lelkekért

Mialatt a pápaságért fáradozott, nem feledkezett meg a lelkekről sem. Ebben az időben főképpen a bűnösökre hat és a szenvedő lelkekért ajánlja fel áldozatait.

Istentől lélekben megvilágosítva rányitott a bűn rabságában levő ember szomorú állapotára. Azt a rombolást látva, amelyet a bűn okoz a lélekben, Katalin könnyebben leküzdí tartózkodó természetét. Isten is ösztönzi: „Leányom, – mondja az Atya, – a kegyelmek bőségét árasztom rád... és szíved oly égővé válik felebarátod lelke üdvéért, hogy elfelejted nemedet, ... és tartózkodásodat. Nem futsz többé az emberektől és semmiféle fáradságtól sem riadsz vissza, hogy lelküket megmented. Sokan zúgolódnak ellened, de ne félj, én mindig veled leszek, s általad sok lelket megmentek a pokol torkából.”

Így fellelkesítve Szentünk igen sok bűnöst térített meg. Olyanok is voltak a megtérők között, akiknek javulásáról már mindenki lemondott. Szavának nem tudtak ellenállni. Amerre járt, tömegek követték, és sokszor még szólnia sem kellett, hogy az embereket jobb meggyőződésre bírja: pusztá megjelenése elegendő volt, hogy a bűnös az igazak útjára lépjen.

Ugyanakkor, mikor ily hatással volt a földi bűnösökre, nem feledkezett meg az elköltözöttekről sem: imáit, áldozatait fenntartás nélkül ajánlotta fel a szenvedő lelkekért. Isten ebben is támogatta. Hogy jobban tüzelje, megmutatott neki egy lelket, akit ő szabadított meg a szenvedés tüzeitől. Katalin elragadtatva szemlélte a megszabadított lélek szépségét. És hallhatta az isteni Mester szavát: ki ne viselne el mindenféle szenvedést, hogy a léleknek ezt a szépségét elősegítse.

10. Katalin megkapja Krisztus sebhelyeit

Csodálatos dolog! Az Egyházért és a lelkek üdvéért buzgólkodó fáradozása egyáltalában nem csökkentette belső lelkiéletét. Mindig adott, de lelke soha nem lett szegényebb. Ennek titkát ő maga árulja el ebben a szép hasonlatban: Miként a forrás vizéből megtöltött edény kiürül, ha elemeljük, és úgy iszunk belőle; de mindig tele lesz, ha ivás közben is a forrás vizében marad, – úgy a szeretetet is Istenbe merülten kell gyakorolnunk, ha azt akarjuk, hogy ki ne merüljünk.

Igen, Katalin mindig Istenben élt, és úgy adta Istent a lelkeknek. Istenbe pedig az Eucharisztia merítette el, amely neki állandó tápláléka volt. Egyetlen tekintet a tabernákulumra elég volt, hogy máris elragadtatásba essék. Az Úr Jézus nem egyszer maga áldoztatta meg Szentünket ...

Lelkiéletének erre a szakára esik az a rendkívüli kegyelem, amellyel Isten csak kevés szentet tüntetett ki: a stigmatizáció.

Ez a jelentős esemény Pizában játszódott le. Néhány nappal megérkezése után, 1375. április 1-én, megáldozott. Áldozás után, szokás szerint, sokáig elragadtatásban maradt. Elragadtatása közben egyszer csak hirtelen felemelkedett, és térdén állva kezét kereszt alakban széttárta. Azután leroskadt, mint akit tördőfés ért.

Mi történt? – Katalin maga világosít fel bennünket, amikor lelkiatyjának elmondja a történeteket: Megjelent neki az Úr Jézus, öt sebhelyéből öt véres sugár tört elő, amelyek feléje lövelltek. Mikor észrevette, mi történik, felkiáltott; Uram, Istenem, kérlek, hogy sebhelyeid ne legyenek láthatók testemen. Elég, ha a sebhelyeket láthatatlanul hordom. Ekkor a vérvörös sugarak hirtelen aranyszínűvé váltak, és így nyomódtak testébe. Katalin fájdalomra erre oly nagy lett, hogy vallomása szerint, csak Isten különös segítségével élte túl.

Ily lelki élményekkel jutalmazta Isten Katalin fáradozását a pápaságért és a lelkekért.

11. A nyugati egyházzsakadás

De az Egyháznak még mindig szüksége volt reá, mert Róma felett sötét felhők tornyosultak.

A pápa őt hívja segítségül, hogy a békéltető szerepét vállalja a firenzeiekkel támadt viszályában. Katalin azonnal engedelmeskedik.

Még eleget sem tehetett e küldetésének, amikor egy sokkal nagyobb szerencsétlenség szakadt az Egyházra. Mialatt Szentünk Firenzében tárgyalt, XI. Gergely hirtelen meghalt. A bíborosok, 1378. április 8-án, VI. Orbán személyében új pápát választottak.

Az új pápa, aki kardinális korában csendes ember volt, trónra lépése után, váratlan szigorral lépett fel. A püspököket mind egyházmegyéjükbe küldötte. De a kardinálisokkal szemben is teljes szigorral járt el. Ebből nagy baj származhatott. A kardinálisok ugyanis majdnem mindnyájan franciák voltak, és visszavágyódtak a francia Avignonba. Katalin ezt jól tudta. Figyelmeztette is a pápát, hogy vigyázzon, és igyekezzék az igazságot jósággal és türelemmel párosítani.

Sajnos a pápa nem hajlott Katalin szavára. Amitől félni lehetett, bekövetkezett, a kardinálisok elhagyták Rómát, és azon ürügy alatt, hogy VI. Orbánt csak a néptől való félelmükben választották meg, a választást érvénytelennek kiáltották ki, és 1378. szeptember 20-án, VII. Kelemen személyében ellenpápát választottak. Ezzel megkezdődött a nagy nyugati egyházzsakadás. Katalin megrendülten hallotta a szomorú hírt. Azonnal írt VI. Orbánnak: biztatta, bátorította, és Istenbe vetett bizalomra buzdította. A maga részéről pedig Firenzéből, majd Szienából mindent megtett, hogy a szakadásnak gátat vessen. Leveleiben síkra száll a törvényes pápa, VI. Orbán jogai mellett. Ebben az értelemben ír a nápolyi Johannának, Nagy Lajos magyar királynak, a francia királynak, a kardinálisoknak, Florenc, Szienna, Bologna és Velence előljáróinak.

A nagy külső küzdelmekkel egy időben lelkiélete hihetetlen magaslatokra emelkedik. Isteni Jegyese rendkívüli kegyelmekkel árasztja el. Firenzéből hazatérve szinte állandóak elragadtatásai. Ezeknek az elragadtatásoknak az eredménye a „Dialógus”, a „Párbeszéd”, amelyet Katalin 1378. október 9–13 között diktált.

12. Katalin Rómában

VI. Orbán már Avignonból ismerte Katalin bölcsességét és erényben gazdag életét. Most tehát sietve hivatja magához. Szentünk e felszólításra végleg elhagyja szülőföldjét és 1378. november 28-án az Örökvárosba költözik. Édesanyja és tanítványai is követik.

Rómában a pápa nyilvánosan fogadja, és a kardinálisoktól körülveve kéri, hogy nyilatkozzék, és adja tanácsát a szakadással kapcsolatban.

Katalin bátorságra és állhatatosságra inti őket. Rámutat arra, hogy az isteni Gondviselés hogyan őrökdi mindeneken, de különösen az Egyház fölött, s azokon, akik az Egyházért üldözést szenvednek. Majd kéri a pápát, hogy jámbor és erényekben ékeskedő papokkal vegye magát körül. A fegyver helyett azok legyenek tanácsadói, támogatói, védői.

De ha nem is fegyverrel akarta megvédeni az Egyházat, azt azért mégsem tilthatta meg VI. Orbánnak, hogy ezzel az eszközzel is védekezzen az ellenpápa katonái ellen. Sőt, mikor a törvényes pápa csapatai fényes győzelmet arattak az ellenpápa serege fölött, a győzelmet mindenki Szentünk imáinak tulajdonította.

Közben Katalin római otthonában mintegy szerzetesi közösséget szervezett. Tanítványai felváltva látták el a házi teendőket, hogy így mindegyiknek legyen ideje Róma szentélyeinek látogatására. Otthonuk a zarándokok fogadóhelye lett. Ámbár maguk is alamizsnából éltek, ennek ellenére sokszor 30–40-re is felment azoknak a száma, akik asztaluknál étkeztek. Szentünk nem egy alkalommal csodás módon szerzett kenyeret kedves vendégeinek.

13. Katalin végső lelki tökéletessége

A pápa, a lelkek és a saját maga üdvössége: ennek a három dolognak élt Katalin, mióta Rómába költözött.

Az 1380. év újabb veszedelmet hozott VI. Orbán pápára. A nép elégedetlensége olyan magas fokra hágott, hogy lázadástól kellett tartania. Ez indította Szentünket arra, hogy fokozott mértékben nyúljon az ima és áldozat fegyveréhez: **életét ajánlotta fel az Egyház szabadságáért és felmagasztaltatásáért.** Mindennap elment a Szent Péter bazilikába, hogy az apostol sírjánál kérje Istent, fogadja el áldozatát. Imája meghallgatásra talált: január 29-én, Hatvanadvasárnap, amikor a szent Apostol sírjánál imádkozott, egyszerre úgy érezte, hogy roppant súly nehezedik reá. Isten vállára helyezte az Egyház hajóját.

Ettől kezdve ereje, amely az utóbbi időben már nagyon megfogyatkozott, teljesen elhagyta. Az egész nagyböjtöt az élet és halál viaskodása között töltötte.

A szeretet, mint égő tűz emésztette, de a testi tűz is egyre sorvasztotta. Bőre csontjaira száradt, gyomra már semmiféle ételt nem bírt el... Úgy látszott, hogy belsőleg ég. Lehelete, mint kemencéből kitörő melegség csapott az emberek arcába. Lelkét az a vágyódás járta át, amiről Szent Pál ír: vágyódott a feloszlás után, hogy Krisztussal lehessen. „Haldoklom, de nem tudok meghalni, – mondotta. Szívem összetörik, mert a régóta várt pillanat nem érkezik el. Az örök Igazság kezdi meghozni virágait, de engem ezek a virágok nem elégítenek ki, mert nem élhetünk virágokból: gyümölcsre van szükségünk... Segíts tehát, Atyám, – mondja lelkiatyjának, – imádkozz, hogy Isten minél előbb részesítsen ebben a gyümölcsben.”

14. Katalin halála, megdicsőülése

A böjt folyamán egyre súlyosbodó állapota ellenére is naponta szentmisét hallgatott, s szüntelen az Egyházért imádkozott. A húsvéti ünnepek után végleg elhagyta ereje. Életének utolsó nyolc hete alatt betegen feküdt; nem tudott felkelni. Leírhatatlanul szenvedett, de vidáman, nagy lelkierővel viselte. Ajkát soha nem hagyta el egyetlen zokszó sem. Sőt, hogy áldozata nagyobb és kedvesebb legyen Isten előtt, szenvedéseit azzal tetézte, hogy kemény deszkán feküdt.

Mikor érezte, hogy isteni Jegyese már kopogtat, mindenkitől elbúcsúzott, végrendelkezett.

A pápának lelkére kötötte, hogy a lázadókkal szemben a szelídség fegyverét használja.

Tanítványainak pedig odaadta mindenét: feltárta előttük lelki gazdagságának titkát. Ez: önátadás Istennek, hit, ima, engedelmesség, a bíráltság kerülése, az isteni Gondviselésre hagyatkozás és az Egyház szeretete. Őket is ezekre az erényekre serkentette.

Végül pedig, mivel körülötte mindenki sírt, azt mondotta, hogy inkább örülniük kellene, mert Isten örök békéjébe megy pihenni. Miként atyja, Szent Domonkos, ő is azzal vigasztalta övéit: nagyobb hasznát látják halála után, mint itt e siralom völgyében.

Április 29-én megkezdődött a haláltusa. A beteg mély alázattal kérte a pápa áldását. A szentségeket is kiszolgáltatták neki. Azután még egyszer, utoljára imádkozott az Egyházért; VI. Orbánért, akit Krisztus igazi földi helytartójának jelentett ki; tanítványaiért, akikre Isten áldását kérte. A haldokló Krisztus szavaival: „Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet”, – 1380. április 29-én, vasárnap délelőtt 9 óra tájban – visszaadta ártatlan lelkét Teremtőjének.

*

Katalin halálának híre gyorsan elterjedt egész Rómában. A nép tömegesen tódult a domonkos atyákhoz, a Sopra Minerva-templomba, ahol a holttestet felravatalozták, hogy a Szent ruháját érinthessék és lábát csókolhassák.

A temetésen Róma világi és szerzetes-papsága szinte kivétel nélkül megjelent. A nép pedig valósággal özönlött a szertartásokra. A Szent földi maradványait a dominikánus atyák zárdájának kertjében helyezték nyugovóra.

Capuai Boldog Rajmond, rendmester, a Szent lelkiatyja, Katalin fejét 1383-ban Szienába vitette át.

*

Márton trónra emelésével (1417) megszűnt az egyházszakadás. Az ügy, amelyért Katalin életét felajánlotta, győzedelmeskedett. Kérték is Rómát minden oldalról, hogy emelje oltárra azt, aki annyit fáradozott az Egyházért. Katalin ezt a földi felmagasztaltatást éppen egy szienai származású pápától, II. Piustól nyerte el, aki 1461. június 29-én a szentek sorába iktatta és az Egyház új szentjének zsolozsmáját ő maga szerkesztette meg.

A szentté avatási bulla Szent Katalin ünnepét május első vasárnapjára tette. De liturgiai okokból, mivel május első vasárnapja a Szűzanyáé, VIII. Orbán pápa az ünnepet április 30-ra helyezte át.

XIII. Benedek később a Szent sebhelyeinek tiszteletére is engedélyezett ünnepet. A domonkosok ezt az ünnepet április elsején ülik meg.

1855-ben IX. Pius pápa megengedte, hogy a Szent földi maradványainak átviteléről Hatvanadvasárnap utáni csütörtökön újabb ünnepel emlékezzenek meg. Ugyancsak IX. Pius volt az, aki újabb dicsőséggel tüntette ki az Egyház nagy harcosát: Katalint 1866. április 17-én Róma második védőszentjének tette meg.

Isten úgy akarta, hogy Szentünk napjainkban is megdicsőüljön. Dicsőségesen uralkodó Szentatyánk, XII. Pius pápa úgy kívánta, hogy Olaszország második védőszentjét tisztelje Szent Katalinban. Legutóbb pedig a Katolikus Akciók elé állította példaképnek, hogy az Egyházért apostolkodó világiak abban lássák eszményüket, aki olyan odaadással küzdött „az Egyház szabadságáért és felmagasztaltatásáért.”

15. Szent Katalin erényei

Az Anyaszentegyház az erények hősies gyakorlásáért dicsőíti meg tagjait a földön. Azért emeli oltárra őket, hogy példaképül szolgáljanak.

Katalin is hősies fokban gyakorolt minden erényt. Mégis mikor befejezésül szentünk erényeit csokorba kötjük, csak azokat az erényeket soroljuk fel, amelyek nála külön színezetet kaptak. Eligazítónk Katalin végrendelete, amelyben lelkiélete teljes szépségében bontakozik ki előttünk.

*

Katalin már zsenge gyermekkorától Istennek szentelte magát. Őt akarta bírni. Hogy azonban ezt tehesse, meg kellett szabadítania magát és érzelmeit minden teremtett dolog érzéki szeretetétől. Ezt pedig csak rendíthetetlen **hittel** tehetette. Nem tudunk mindent elhagyni, mindentől elszakadni, hacsak kétségtelenül nem hisszük, hogy Isten mindent százaszorosan kárpótol...

Azután meg Katalin számára csak a keresztút létezett. Ezen az úton pedig nem haladhatunk megingathatatlan hit nélkül. Ezért érzelme szemét megnyitotta a legszentebb hitnek, a világ örömeivel szemben pedig vak lett.

A hit kettős erényt fakasztott lelkében: **alázatosságot** és **engedelmességet**.

Katalin az isteni dolgok szemlélésében elmerülve, meglátta saját semmisségét. Ott csengett fülében a mennyei Atya szava is: Tudod-e ki vagy te, és ki vagyok én?... Abból a meggyőződésből, hogy önmagában semmi, mélységes **alázat** született lelkében... A legkisebb akart tehát lenni, és megalázni magát, mint Isten megalázta magát Krisztusban, aki a földre szállva „szolga alakját vette fel”.

A hitből még másik erény is fakadt lelkében. Katalin tudta, hogy Isten bármit kíván tőle, mindig csak a javát akarja. Ezért szent és készséges **engedelmességre** törekedett Isten és előljárói iránt. Isten iránt: hogy ezáltal az erényekben gazdagodjék; előljárói iránt: mert bennük Isten helyetteseit látta. Végrendeletében el is mondhatta, hogy tudtával az engedelmesség ellen soha sem vétett.

A hit elmélyítése és az alázatosság gyakorlása **szeretetének** növekedését biztosította. Ebből élt a lelke; ez egyesítette Istennel. Számára „a vér gyümölcse, vagyis az üdvösség csak azoké, akik azt a szeretet kincsével megvásárolták”. Azt mondja ezzel, hogy Krisztus Urunk irántunk való igen nagy szeretetére, amelyet azzal mutatott meg, hogy érettünk a kereszten vérét ontotta, visszonszeretettel kell válaszolnunk. Ő ezt meg is tette: élete szeretettől vállalt áldozat volt.

A szeretetből fakadt lelkében a **türelem** és **erősség** erénye. A türelem adott neki erőt arra, hogy az élet terheit tudatosan vállalja; az erősség által pedig szabad akarata lett úrrá érzékenysége felett. Ennek a két erénynek a segítségével nem csak a botránkozástól lett mentes, hanem a neheztelés és bosszúállás érzelmétől is. Érhették őt üldözések, támadások, rágalom, igazságtalanságok, megbánthatták szóval, vagy tettel, mindig azt akarta hinni, hogy aki vele így bánt, ezt szeretetből és lelki üdvéért való buzgóságból tette. Ezért emeli ki lelkiatyja Katalin türelmét, mint jellegzetes erényét.

Isten iránti szeretete az imádságos lelkületben tűnt ki. A szóbeli imának minden fajtáját igénybe vette, hogy Teremtője előtt kellő tisztelettel hódoljon: dicsőített, könyörgött, hálát adott, engesztelt... Elmélkedő imájával pedig szinte állandóan a mennyeiekkel társalgott. Ez volt lelkének táplálója, ez nem engedte, hogy szíve gazdagsága kiapadjon.

Mivel pedig az Egyházban Krisztus jegyesét, a pápában, a „földi édes Jézust” látta, **Isten iránti szeretetét** „Isten Városára”, az **Egyházra** is kiterjesztette. Ezért harcolt érettük teljes erejével dominikánus hivatásához híven. (Ti. a Harmadrendet Krisztus Katonaságának is nevezik.) El is mondhatta végrendeletében: hét év óta ez a törekvés, vagyis az Egyház megújítása volt uralkodó szenvedélye és szenvedéseinek legfőbb oka. – És ezért ajánlotta fel magát Istennek égő áldozatul az Egyházért: Örök Isten, fogadd el életemet áldozatul a szent Egyház misztikus testéért...

Az az áldozatos munka, amellyel Katalin **embertársai lelkiüdvéért** fáradozott, szintén csak **Krisztus iránti hitének és szeretetének kicsengése**. Mert aki őszintén hisz és igazán szeret, mindent elkövet, hogy mások számára is elnyerje az üdvösség kegyelmét. Ezért az embereket mindig Krisztus szemével nézte, aki nemcsak türelmes a bűnösök iránt, hanem meghalt érettük. Nem is ítélkezett, és hangoztatta, hogy ne ítélkezzünk mások cselekedete felett. Még ha oly cselekedeteket vennénk is észre, amelyekről tudjuk, hogy valóságos bűnök, még akkor sem szabad fölöttük ítélkeznünk, hanem őszinte szánalmat kell miattuk éreznünk, és ezt alázatos imával felajánlanunk Istennek. – Katalin meg is tett mindent, hogy az emberek örök boldogságát elősegítse.

Szentünk szeretete az áldozatban, **engesztelésben** teljesedett be. Nem hiába volt az ordo poenitentiae, a bűnbánó harmadrendnek tagja. Egész élete áldozat, engesztelés volt, állandóan fülében csengett az isteni Jegyes szava: „ajánld fel életedet, és ne engedj magadnak soha semmi pihenést, erre a célra választottalak ki téged és mindazokat, akik téged követnek és követni fognak”...

*

Úristen, aki Szent Katalin szüzet a tisztaság és türelem különös kiváltságával tüntetted ki, és megadtad neki a kegyelmet, hogy a gonosz lélek cselvetéseit legyőzze, és szent Neved szeretetében állhatatos maradjon, kérünk, add, hogy őt követhessük, a világ hiúságát lábbal tiporjuk, és minden ellenségünk cselvetéseit legyőzve, bizton eljussunk a Te dicsőségébe...

Szent Katalin nyomában...

Szienai Szent Katalint Szent Domonkos fiai nevelték az Egyháznak. Vezetésük mellett **a szemlélődést oly nagyarányú tevékenységben virágoztatta ki**, hogy ragyogó példakép mindenki számára, aki életét Isten dicsőségére és a lelkek üdvére kívánja feláldozni.

Ha **e szent** célt Szent Katalin élete nyomán megszeretted és szolgálni akarsz, **imádkozz és apostoluskodj**, hogy minél több szerzetesi hivatást érző ifjú lélek is megismerje, megszeresse és kövesse!

E magasztos cél elérésére **a Rend eszközei** a hármas fogadalom mellett a fegyelmezett szerzetesi élet, az ünnepélyes közös zsoltó és a szent tudományokban való állandó elmélyülés Aquinói Szent Tamás örökérvényű tanai alapján.

Azokat a katolikus ifjakat, akik életüket a Szent Domonkos-rendben örök üdvük és az Igazság szolgálatára szeretnék szentelni, **irányítsuk a Főt. Szentdomonkosrendi Tartományfőnökséghez**: Budapest, XIV., Szent Domonkos utca 3.¹ Felvételt nyerhetnek gimnáziumi érettségivel rendelkező ifjak, – vagy a VI. osztály tanulói, ha a Rend kötelékében óhajtják befejezni középiskolai tanulmányaikat.

*

Azok az ifjak, akik **kezük munkájával** szeretnék szolgálni lelkük üdvét és a Rend apostoli célját, **dolgozótestvérként** kérhetik felvételüket Szent Domonkos Rendjébe.

¹ Az elektronikus változat készítésekor ez a cím ad felvilágosítást:
<https://domonkosok.hu/domonkos-szerzetes-szeretnel-lenni/>